

Η ΤΡΙΛΟΓΙΑ ΤΟΥ ΔΡΟΜΟΥ

ΥΑΙΝΕΣ

ΦΙΛΙΠΠΟΣ ΜΑΝΔΗΛΑΡΑΣ

2Η ΕΚΔΟΣΗ

ΕΚΔΟΣΕΙΣ
ΠΑΤΑΚΗ

Η ΤΡΙΛΟΓΙΑ ΤΟΥ ΔΡΟΜΟΥ

Ανήσυχoi, προκλητικοί, ανατρεπτικοί και βαθιά απογοητευμένοι από την κοινωνία των ενηλίκων στην οποία καλούνται (και αρνούνται) να συμμετάσχουν, οι έφηβοι της εποχής της κρίσης βρίσκονται διαρκώς παρόντες γύρω μας – και χωρίς να λένε πολλά, μιλάνε πάντα με τον τρόπο τους· εκνευριστικό, ασείο, αιχμηρό. Καινούριο. Και αποκαλυπτικό. Αρκεί να τους ακούσουμε καθώς θα ακούν και οι ίδιοι τη φωνή τους μέσα σε κάθε βιβλίο να αναρωτιέται «ποιος είμαι;», «πού ανήκω;» και να βεβαιώνει «κάτι έχω να πω».

Κάπου ν' ανήκεις

Ένα αγόρι που μεγάλωσε απότομα αποφασίζοντας να μη συμβιβαστεί με καμιά ομάδα, κανένα χρώμα, καμιά σημαία και καμιά πατρίδα αφηγείται την επικίνδυνα αντιφατική και γεμάτη ζωή του στο κορίτσι που έχει ερωτευτεί, με φόντο μια κοινωνία σε αναβρασμό που αναζητά κάθε νύχτα το επόμενο θύμα της.

Ύαινες

Σε μια Ελλάδα που χρεοκοπεί και εγκαταλείπεται κακήν κακώς από τους κρατούντες, ένα κορίτσι βάζει φωτιά στο σπίτι του και βγαίνει μόνο στους δρόμους μιας Αθήνας που κατοικείται πλέον από αδηφάγους λύκους, πανούργες ύαινες και αγανακτισμένους ιδεαλιστές. Μέσα σ' αυτό το κολασμένο σκηνικό, το κορίτσι μαθαίνει να επιβιώνει ανακαλύπτοντας, παράλληλα, τη δύναμη του φύλου του.

Ζωή σαν ασανσέρ

Ένα αγόρι συναντάει σ' έναν έρημο δρόμο της Φιλοθέης ένα κορίτσι που είναι φτυστό η Έιμυ Γουάινχαουζ. Το κορίτσι θα ζητήσει από το αγόρι να φιληθούν μέχρι να περάσει ένα περιπολικό. Μετά θα χωρίσουν. Από τότε ψάχνει ο ένας τον άλλο σε μια Αθήνα που αναζητά τον προσανατολισμό της ανάμεσα σε ακραίες πράξεις ακτιβισμού, κολεκτίβες ανταλλαγής αγαθών και παρέες αγανακτισμένων που ζητάνε πίσω τον κόσμο που ήξεραν.

ΚΡΑΤΙΚΟ ΒΡΑΒΕΙΟ

ΣΥΛΛΟΓΗ ΚΥΚΝΟΙ

Ύαινε5

Ο Φίλιππος Μανδηλαράς γεννήθηκε το 1965 στην Αθήνα και σπούδασε Γαλλική Φιλολογία και Ανθρωπολογία. Από το 1996 ασχολείται με το παιδικό και εφηβικό βιβλίο. Εκτός από την «Τριλογία του δρόμου», έχει γράψει και τα παρακάτω βιβλία που απευθύνονται σε νέους: *Νίκη ή αυτό που φαίνεται κι αυτό που είναι* (μυθιστόρημα, 2004), *Τα μπανανόψαρα* (διηγήματα, 2007), *Υπέροχος κόσμος* (μυθιστόρημα, 2016), *Η μαϊμού του βασιλιά* (ιστορική μυθοπλασία, 2021).

Για το *Ζωή σαν ασανσέρ* έχει βραβευτεί με το Κρατικό Βραβείο Εφηβικού-Νεανικού Λογοτεχνικού Βιβλίου και για το *Υπέροχος κόσμος* με το βραβείο του περιοδικού «Ο Αναγνώστης».

ΦΙΛΙΠΠΟΣ ΜΑΝΔΗΛΑΡΑΣ

Ύαινες

ΣΥΛΛΟΓΗ ΚΥΚΝΟΙ

Θέση υπογραφής δικαιούχου/-ων δικαιωμάτων πνευματικής ιδιοκτησίας,
εφόσον η υπογραφή προβλέπεται από τη σύμβαση

Το παρόν έργο πνευματικής ιδιοκτησίας προστατεύεται κατά τις διατάξεις της ελληνικής νομοθεσίας (Ν. 2121/1993, όπως έχει τροποποιηθεί και ισχύει σήμερα) και τις διεθνείς συμβάσεις περί πνευματικής ιδιοκτησίας. Απαγορεύεται απολύτως άνευ γραπτής αδείας του εκδότη η κατά οποιονδήποτε τρόπο ή μέσο (ηλεκτρονικό, μηχανικό ή άλλο) αντιγραφή, φωτοανατύπωση και εν γένει αναπαραγωγή, εκμίσθωση ή δανεισμός, μετάφραση, διασκευή, αναμετάδοση στο κοινό σε οποιαδήποτε μορφή και η εν γένει εκμετάλλευση του συνόλου ή μέρους του έργου.

Εκδόσεις Πατάκη – Σύγχρονη λογοτεχνία για παιδιά και για νέους
Συλλογή Κύκνοι – 81

Φίλιππος Μανδηλαράς, *Γαινες*

Εικονογράφηση και σχεδιασμός εξωφύλλου Βίλλυ Καραμπατζιά

Υπεύθυνη έκδοσης Υβόνη Καρύδη

Διορθώσεις Αντωνία Κιλεσοπούλου

DTP Μαρία Π. Καπένη

Copyright© για το κείμενο Σ. Πατάκης ΑΕΕΔΕ (Εκδόσεις Πατάκη)

και Φίλιππος Μανδηλαράς, 2010

Copyright© για την εικονογράφηση του εξωφύλλου Σ. Πατάκης ΑΕΕΔΕ (Εκδόσεις Πατάκη), 2024

Πρώτη έκδοση από τις Εκδόσεις Πατάκη, Αθήνα, Φεβρουάριος 2011

Η παρούσα είναι η δεύτερη εκτύπωση, Ιούνιος 2024

ΚΕΤ 7283 ΚΕΠ 247/24

ISBN 978-960-16-4071-6

ΠΑΝΑΓΗ ΤΣΑΛΔΑΡΗ (ΠΡΟΗΝ ΠΕΙΡΑΙΟΣ) 38, 104 37 ΑΘΗΝΑ

ΤΗΛ.: 210.36.50.000, 210.52.05.600, 801.100.2665 - FAX: 210.36.50.069

ΚΕΝΤΡΙΚΗ ΔΙΑΘΕΣΗ: ΕΜΜ. ΜΠΕΝΑΚΗ 16, 106 78 ΑΘΗΝΑ, ΤΗΛ.: 210.38.31.078

ΥΠΟΚΑΤΑΣΤΗΜΑ ΒΟΡΕΙΑΣ ΕΛΛΑΔΑΣ: ΚΟΡΥΤΣΑΣ (ΤΕΡΜΑ ΠΟΝΤΟΥ - ΠΕΡΙΟΧΗ Β' ΚΤΕΟ),

570 09 ΚΑΛΟΧΩΡΙ ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗΣ, Τ.Θ. 1213, ΤΗΛ.: 2310.70.63.54, 2310.70.67.15 - FAX: 2310.70.63.55

Web site: <http://www.patakis.gr> • e-mail: info@patakis.gr, sales@patakis.gr

1.

Ο,ΤΙ ΕΝΤΥΠΩΣΗ ΚΙ ΑΝ ΕΧΕΙΣ ΣΧΗΜΑΤΙΣΣΕΙ γι' αυτή (κι εννοώ από τις λεγόμενες «εγκληματικές» της πράξεις κι όχι από το παρουσιαστικό της), όσο κι αν έχεις επηρεαστεί απ' όσα γράφτηκαν κι ακούστηκαν γι' αυτή κι όπως κι αν την έχεις χαρακτηρίσει, πρέπει να γνωρίζεις ότι τίποτα απ' όσα έκανε δεν ήταν προσχεδιασμένο. Τίποτα.

Κι όλα ξεκίνησαν τυχαία.

Εντελώς τυχαία.

Ήταν Αύγουστος (αν κι αυτό έχει ελάχιστη σημασία, αλλά το αναφέρω για να αντιληφθείς τον ελάχιστο χρόνο που πέρασε από τότε που ξεκίνησε τη «δράση» της μέχρι την ημέρα που έμαθες γι' αυτήν). Ήταν Αύγουστος λοιπόν, ζεστός, υγρός κι αποχαυνωμένος. Στην πόλη.

Μην πάει το μυαλό σου στο στερεότυπο «μόνη κοπέλα τον Αύγουστο στην έρημη πόλη». Αυτό θα έπρεπε να το έχεις ήδη διαγράψει. Έτσι κι αλλιώς, μετά την Κρίση, όλα άλλαξαν, και το ξέρεις καλά. Η πόλη είχε αδειάσει αρκετό καιρό πριν από τους μετανάστες που την τροφοδοτούσαν με ζωή την ημέρα και, τελευταία, είχε αδειάσει κι από τους ευκατάστατους κατοίκους της, που την εγκατέλειψαν μέσα σε μία νύχτα παίρνοντας μαζί τους ό,τι μπορούσαν. Δηλαδή ελάχιστα πράγματα, γιατί δε γίνεται να είσαι φυγάς και να κουβαλάς μαζί σου όλο τον υλικό σου πλούτο.

Στην πόλη είχαν μείνει μόνο οι γέροι (γιατί αυτούς δεν τους είχε κανείς ανάγκη), οι έφηβοι κι οι νέοι (οι περισσότεροι με τη θέλησή τους, γιατί τους φαινόταν πολύ απότομο να εγκαταλείψουν στα ξαφνικά τη ζωή τους), οι φτωχοί (οι μη πλούσιοι, καλύτερα – αυτοί που δεν είχαν τον τρόπο να φύγουν) και όσοι κατά τύχη δεν έμαθαν για τη Χραιοκοπία (οπότε ήταν άξιοι της τύχης τους, γιατί κανείς δεν επιτρεπόταν να μην ενημερώνεται είκοσι τέσσερις ώρες το εικοσιτετράωρο για τις εξελίξεις). Όχι και λίγοι δηλαδή...

Η Μάρθα ανήκε στους τελευταίους αλλά και στους δεύτερους, μόνο που δεν ήταν απ' αυτούς που έμειναν στην πόλη με τη θέλησή τους, αν και δυσκολεύομαι να πιστέψω ότι θα την εγκατέλειπε με τους γονείς της. Έτσι κι αλλιώς, αυτοί (οι οποίοι φρόντιζαν να της παρέχουν τα πάντα προκειμένου να μην έχει ανάγκη τη φυσική τους παρουσία) ήταν πάντοτε δύο ξένοι. Ο Σταμάτης και η Κατερίνα. Έτσι τους αποκαλούσε όποτε μιλούσε μαζί τους στο κινητό. Απλώς έτυχε να τη φέρουν στον κόσμο και να τη φιλοξενούν στο πολυτελές σπίτι τους. Τίποτε άλλο.

Όμως τι σημασία έχουν όλα αυτά όταν ξαφνικά βρίσκεσαι μόνος σ' αυτή την πόλη, που, από τη μία μέρα στην άλλη, μεταμορφώθηκε σ' ένα αποκρουστικό ζώο γεμάτο ακροκινώματα και πληγές;

Σημασία έχει ότι το πρωί της ημέρας που θα ξεκινούσε η πραγματική ζωή της, η Μάρθα κοιμόταν ανυποψίαστη στο δωμάτιό της. Κλειδωμένη, φυσικά. Είχε γυρίσει χαράματα (όπως πάντα), αλλά αυτό κανείς δεν το γνώριζε, κι έπειτα δεν είχε να δώσει και λογαριασμό σε κανέναν. Πού ήταν, με ποιους ήταν δεν έχει καμιά σημασία, γιατί αυτά ανήκουν στο πριν.

Σημασία έχει ότι ξύπνησε από ένα επίμονο (αλλά διακριτικό) χτύπημα στην πόρτα και την ψιθυριστή φωνή του Σταμάτη: «Μάρθα... Μάρθα, είσαι μέσα; Μάρθα...». Προσπάθησε να φανταστεί τι να την ήθελε τέτοια ώρα (10.03 έδειχνε το ρολόι στο γραφείο της), αλλά το χτύπημα και ο ψίθυρος σταμάτησαν. Μετά από λίγο άκουσε τη φωνή της Κατερίνας, λίγο πιο έντονη και ανήσυχη απ' ό,τι συνήθως («Μα, δε γίνεται να μάθουμε αν είναι μέσα; Μπορεί να κοιμάται!»), άκουσε την απάντηση του Σταμάτη, σταθερή και καθησυχαστική όπως πάντα («Αν ήταν, θα μας άνοιγε. Λες να μην ξέρει τι έχει γίνει; Θα έμεινε σε καμιά φίλη της. Στο κάτω κάτω, είναι δεκαέξι χρονών. Μπορεί να τα καταφέρει και μόνη της...»), κι αυτό ήταν. Την ξαναπήρε ο ύπνος δίχως να προλάβει να ακούσει την Κατερίνα, που τον παρακάλεσε να ξαναπροσπαθήσει, ούτε τον ήχο από το κινητό του Σταμάτη, στο άκουσμα του οποίου και οι δύο πάγωσαν. Ούτε, φυσικά, είδε την απεγνωσμένη έκφραση του Σταμάτη στα λόγια που άκουσε στο τηλέφωνο και τον τρόμο που ζωγραφίστηκε μεμιάς στο πρόσωπο της Κατερίνας. Δεν ένιωσε τη βουερή σιωπή που ακολούθησε, δεν άκουσε την απελπισία της Κατερίνας, όπως την εξέφρασε σε τρεις μόνο λέξεις («Τι κάνουμε τώρα;»), κι ούτε είδε το αποφασιστικό βλέμμα του Σταμάτη όταν την πήρε από το χέρι και την έσυρε, στην κυριολεξία, έξω από το σπίτι. Κι ούτε άκουσε, φυσικά, τις δύο σύντομες προτάσεις που της είπε σαν απάντηση στην κρίση πανικού της μέσα στο αυτοκίνητο («Μην ανησυχείς. Θα τα καταφέρουμε...»), πριν βάλει μπρος και φύγουν για πάντα.

Η Μάρθα και οι γονείς της: μια σχέση συμφέροντος που μόλις έληγε, χαρίζοντας στη Μάρθα αυτό που μέχρι τότε δί-

σταξε να αποκτήσει, ίσως γιατί νόμιζε ότι το κατείχε – την ελευθερία της.

Αυτό, όμως, η Μάρθα δεν το γνώριζε, και γι' αυτό, όταν κατέβηκε στην κουζίνα (ήταν μεσημέρι πια) και βρήκε το σημείωμα στο τραπέζι, γραμμένο πρόχειρα από το Σταμάτη στο πίσω μέρος μιας ανάλυσης λογαριασμού της ΔΕΗ, ξαφνιάστηκε.

Ψάχνουμε να σε βρούμε, αλλά είσαι άφαντη. Πρέπει να φύγουμε. Καταλαβαίνεις ότι δεν μπορούμε να σου πούμε πού πάμε. Θα γυρίσουμε όταν καλύτερεύσουν τα πράγματα. Πρόσεχε το σπίτι. Είναι ό,τι μας έμεινε εδώ.

Σταμάτης, Κατερίνα

Αμέσως, εντελώς μηχανικά και μάλλον πανικόβλητη (αλλά για το τελευταίο δεν μπορούμε να είμαστε σίγουροι, γιατί η συνέχεια των πράξεών της ακυρώνει το χαρακτηρισμό αυτό), άνοιξε το κουτί με τα μπισκότα, όπου της αφήναν συνήθως χρήματα για να περνάει. Ήταν άδειο.

Το έκλεισε κι ετοίμασε τον καφέ της. Με μια κοφτή κουταλιά ζάχαρη κι ελάχιστο γάλα. Τον πήρε και ξεκίνησε για το δωμάτιό της, όπως κάθε μέρα, αλλά μετά σαν να σκέφτηκε ότι δεν είχε λόγο να κρύβεται πια αφού κανείς δεν ήταν εκεί για να την ενοχλεί, οπότε άλλαξε κατεύθυνση και πήγε στο καθιστικό. Άνοιξε τις κουρτίνες και κάθισε στον καναπέ με τα πόδια απλωμένα στο χαμηλό τραπέζι (απόλυτα απαγορευμένη απόλαυση μέχρι χτες).

Απόλυτη σιωπή. Μόνο η ανάσα της και το ψυγείο, που γουργούριζε.

Σηκώθηκε, άνοιξε την μπαλκονόπορτα και διαπίστωσε

ότι η ίδια σιωπή κάλυπτε ολόκληρη την πόλη. Μόνο που τον ήχο του ψυγείου τον αντικαθιστούσαν τα τζιτζίκια.

Ζέστη.

Πήρε το σημείωμα που είχε την υπογραφή Σταμάτης, Κατερίνα στα χέρια της και ξανακάθισε στον καναπέ. Το ξαναδιάβασε και μετά το γύρισε από την άλλη μεριά και διάβασε την ανάλυση του λογαριασμού. Ή κάτι τέτοιο, τέλος πάντων.

Πάγια Χρέωση να σε βρούμε Οικιακή Χρήση φύγουμε Προκαταβολή άφαντη Επικουρικές Υπηρεσίες δεν μπορούμε Χρήση Δικτύου Διανομής καλύτερεύσουν Ειδικό Τέλος ΑΠΕ Πρόσεχε ΔΕΤΕ εδώ ΦΠΑ σε ψάχνουμε ΕΦΚ αλλά Ποσό Στρογγ. Προή/νου Λογ. Καταλαβαίνεις ΔιαφοράΠροσθ.kWh δενμπορούμενασουπούμε Συμφωνημένηισχύςπαροχής (kVA) Πρόσεχετοσπίτιχρεωστέαζήτηση(kW) Πρόσεχετοσπίτι ΛήξηπροθεσμίαςπληρωμήςΠρόσεχετοσπίτιΕπόμενηκαταμέτρηση Πρόσεχετοσπίτιείναιό,τιμαςέμεινεεδώΠοσόΠληρωμήςεδώ

Μια μύγα πέταξε στο αντί της. Κούνησε το κεφάλι της ενοχλημένη και την είδε να κατευθύνεται στο άδειο φλιτζάνι με τον καφέ. Άπλωσε απότομα το χέρι της για να τη διώξει και, μαζί με τη μύγα, παρέσυρε και το φλιτζάνι. Θρύψαλα.

«Γαμώτο!»

Μάζεψε τα θρύψαλα μέσα στο χαρτί της ανάλυσης λογαριασμού και τα πέταξε στα σκουπίδια. Έκανε καινούριο καφέ κι ανέβηκε στο δωμάτιό της. Άνοιξε το λάπτοπ, πληκτρολόγησε κάτι στο γκουγκλ, άνοιξε κάποιες σελίδες απ' αυτές που την ενδιέφεραν, διάβασε προσεκτικά μία απ' αυ-

τές και την τύπωσε. Έπειτα πήρε το σάκο της, βεβαιώθηκε ότι είναι μέσα το ipod και το κινητό της, έβαλε δυο τρία ρούχα από τα συρτάκια, στρίμωξε και το σλίπινγκ μπαγκ, πήρε ένα σιντί πάνω από το γραφείο μαζί με την τυπωμένη σελίδα και κατέβηκε στην κουζίνα. Ακούμπησε το σάκο σε μια καρέκλα, έψαξε να βρει ένα πακέτο μπισκότα, το άνοιξε και πήγε μασουλώντας στο καθιστικό, διαβάζοντας πάλι τη σελίδα που μόλις είχε τυπώσει.

Στερεοφωνικό. Υπερπολύτιμο αντικείμενο – φετίχ του Σταμάτη. Αποκλειστικά για τη δική του μουσική. Μέχρι χτες, φυσικά.

Prodigy, Smack my bitch up, 5 λεπτά και 43 δευτέρα. Φτάνει. Αρκεί να είναι ακριβής στις κινήσεις της.

«Πάμε!»

Δύο μισογεμάτα μπουκάλια τζιν (το αγαπημένο ποτό του Σταμάτη), βαμβάκι, μονωτική ταινία, βενζίνη, αναπτήρας. Όλα πάνω στο τραπέζι.

«Change my pitch up, smack my bich up».

Γέμισε το ένα μπουκάλι ως επάνω, το έκλεισε προσεκτικά ώστε να μη χυθεί ούτε σταγόνα, το σκούπισε με μια πετσέτα, στερέωσε μετά το βαμβάκι στο λαϊμό του μπουκαλιού με τη μονωτική ταινία κι έπειτα σταμάτησε.

Το κομμάτι είχε μπει κιόλας στα ανατολίτικα φωνητικά της κοπέλας. 2:51

Κοίταξε προσεκτικά γύρω της για να βρει από πού θα πετάξει το μπουκάλι ώστε να μην κινδυνέψει η ίδια. Πόρτα.

Κρεσέντο φωνητικών. Σε λίγο επιστροφή στο μπιτ και τέλος. 4:08.

Ενάμισι λεπτό ακόμα.

«Change my pitch up, smack my bich up».

Σάκος στον ώμο, μπουκάλι και βενζίνη στο χέρι, άνοιγμα πόρτας.

«Change my pitch up, smack my bich up».

Περιέβρεξε το βαμβάκι με βενζίνη, πέταξε το πλαστικό μπουκάλι, ανοιχτό όπως ήταν, στον καναπέ, άναψε τον αναπτήρα και έβαλε φωτιά στο βαμβάκι.

«Change my pitch up, smack my bich up».

Σημάδεψε τον τοίχο μεταξύ κουζίνας και καθιστικού, δίπλα στον καναπέ, πέταξε το μπουκάλι με το τζιν και κατέβηκε τρέχοντας τα σκαλοπάτια.

«Change my pitch up, smack my bich up».

Έκρηξη, φωτιά.

«Change my pitch up, smack my bich up».

Έτρεξε ως τη μισάνοιχτη πόρτα του κήπου, την άνοιξε και βγήκε στο δρόμο. Εκεί στάθηκε για να παρατηρήσει το θέαμα.

Τα όμορφα σπίτια όμορφα καίγονται, σκέφτηκε.

Οι φλόγες είχαν τυλίξει το καθιστικό και την κουζίνα κι όπου να 'ναι θα ανέβαιναν κι επάνω. Καλύτερα να την έκανε γρήγορα από κει.

Διέσχισε τρέχοντας το δασάκι (στάχτη θα γινόταν κι αυτό αν δεν ειδοποιούσε κάποιος την πυροσβεστική, σκέφτηκε, αλλά δεν ήξερε πως δεν υπήρχε πια πυροσβεστική), βγήκε στον κεντρικό δρόμο και σταμάτησε το πρώτο αυτοκίνητο που κατέβαινε από ψηλά.

Χάρης, ο ενοχλητικός γιος της μάνας του, φίλης της Κατερίνας. Εδώ κι εννιά μήνες τής είχε γίνει τσιμπούρι.

«Για πού το 'βαλες, κούκλα;»

Κανονικά, θα ξερνούσε, αλλά έχε χάρη που τον είχε ανάγκη.

«Θα με πας κέντρο;»
«Τι πας να κάνεις εκεί;»
«Δουλειά μου! Θα με πας ή όχι;»
«Είναι επικίνδυνα...»
«Θα με πας;»
«Πάμε!»

Κάπως έτσι ξεκίνησε η πραγματική ζωή της Μάρθας. Με ένα μπουκάλι φλεγόμενο τζιν στο σπίτι που τη φιλοξένουσε ως τότε, ένα χοντρό Χάρη που δεν μπορούσε να πάρει τα μάτια του από τα γυμνά της πόδια κι ένα δρόμο άδειο, που οδηγούσε κατευθείαν στην καρδιά της πόλης.

2.

ΜΠΟΡΕΙ Ο ΧΑΡΗΣ ΝΑ ΗΤΑΝ ό,τι ήταν (μπούλης, μαμάκιας, γυμνοσάλιαγκας, γλίτσας, λιγούρι, κατά τη Μάρθα, ένα κακομαθημένο και αντιπαθητικό πλουσιόπαιδο σαν τόσα άλλα, κατά τη γνώμη μου), αλλά –πώς το έφερε η τύχη!– ήταν αυτός που ενημέρωσε τη Μάρθα για όσα είχαν συμβεί την προηγούμενη νύχτα στη χώρα, για όσα συνέβαιναν εκείνη τη στιγμή και για όσα έλεγαν ότι θα συμβούν από εκεί και μπρος.

Χάρης (με τα μάτια καρφωμένα στα πόδια της Μάρθας): «Πώς κι έμεινες εδώ; Οι δικοί σου δεν έφυγαν;».

Μάρθα (σιχτιρίζοντας τη στιγμή που έβαλε αυτό το φουστάνι): «Πού να πάω; Και τι σχέση έχουν οι δικοί μου;».

Χάρης (απορημένος, σηκώνει το βλέμμα από τα πόδια και την κοιτάει στα μάτια. Φευγαλέα): «Δε μου λες; Ξέρεις τι έχει γίνει;».

Μάρθα (εξίσου απορημένη, ίσως και θορυβημένη με το ύφος του Χάρη): «Τι έγινε;».

Χάρης: «Χρεοκοπία. Τέλος! Κλείσαν οι τράπεζες, όσοι προλάβαν φύγαν κι όσοι μείναμε εδώ θα ψηθούμε. Κλείσαν και το αεροδρόμιο. Στο κέντρο, λένε, τα σπάνε. Ανοίγουν τράπεζες, μπαίνουν σε δημόσιες υπηρεσίες και τις καίνε».

«Ποιος τα λέει αυτά;»

«Καλά, πού ζεις, κοπέλα μου; Όποιο ειδησεογραφικό

σάιτ κι αν ανοίξεις, αυτά θα δεις... Οι δικοί σου δεν έφυγαν;»

«Έφυγαν».

«Και γιατί δε σε πήραν μαζί τους;»

«Ξέρω γω; Δε γούσταραν... Εσύ γιατί δεν έφυγες;»

«Έχω τους λόγους μου».

Η Μάρθα δεν πρόλαβε να εκνευριστεί με την απάντηση του Χάρη, γιατί έφερε στο μυαλό της το σημείωμα του Σταμάτη κι αποφάσισε ότι καλά έκανε και το έκαψε το κωλόσπιτο. Όχι πως είχε τύψεις, δηλαδή, αλλά τώρα είχε ένα λόγο παραπάνω.

«Και δε μου λες;» τον ρώτησε. «Εσύ πού πηγαίνεις τώρα;»

«Στο γραφείο του πατέρα μου».

«Α...»

«Εσύ πού πας;»

«Στο κέντρο, σου είπα!»

«Τι πας να κάνεις;»

«Λογαριασμό θα σου δώσω;»

«Καλά, να ξέρεις μόνο ότι γίνεται χαμός».

«Το 'παμε αυτό».

«Γιατί δεν κάθισες σπίτι σου;»

«Τι να κάνω σπίτι; Πάω σε μια φίλη. Βαριέμαι σπίτι».

«Κι είσαι σίγουρη ότι η φίλη σου έμεινε πίσω;»

«Πού να ξέρω; Θα την πάρω στο κινητό».

«Δεν έχει κινητό. Ούτε σταθερά. Δεν έχει τίποτα».

«Τι τίποτα;»

«Ούτε βενζινάδικα, ούτε σούπερ μάρκετ, ούτε αστυνομία, ούτε τράπεζες, ούτε λεφτά. Τίποτα!»

«Α...»

Πολύ απότομα της έπεσαν όλα αυτά της Μάρθας. Και το κακό ήταν ότι έπρεπε να αποφασίσει γρήγορα αν αυτό το «τίποτα» ήταν καλό ή κακό. Θα ψάρευε το λιγούρι και θα αποφάσιζε.

«Και πώς θα τη βγάλουμε τώρα;»

«Ο καθένας όπως μπορεί...»

Τι ηλίθια απάντηση. Με το ανάλογο ύφος, βέβαια. Εξυπνάκις! Τουλάχιστον είχε πάρει τα μάτια του από πάνω της. Καλύτερα να μην του μιλούσε άλλο, γιατί την εκνεύριζε. Ποιος ξέρει τι καβάρτζες θα είχε αυτός για να μείνει πίσω...

Να τος πάλι. Τη λοξοκοιτάει. Τι βλακεία ετοιμάζεται να ξεστομίσει;

«Μήπως άλλαξες γνώμη; Αν θέλεις, γυρίζουμε πίσω... Μπορείς να έρθεις να μείνεις σπίτι. Καλύτερα να είμαστε δύο παρά ο καθένας μόνος του.»

«Τι λες;... Πλάκα κάνεις!» Ξαφνιάστηκε η Μάρθα. «Και πάρε τα μάτια σου από τα πόδια μου, γαμώτο. Κοίτα το δρόμο καμιά φορά!»

Ο τύπος δεν παίζεται. Κοίτα τον που κοκκίνισε κιόλας. Έχει πλάκα μ' αυτούς τους μαμάκηδες. Αν ήταν σαν την Άλκηστη, την κολλητή της, θα τον είχε σήκω κάτσε. Αλλά δεν ήταν. Δε γούσταρε να παίζει με τέτοιους τύπους. Με κανέναν, δηλαδή, δε γούσταρε να παίζει. Πόσο παραπάνω με το Χάρη... Αυτό θα 'ταν κατάντια. Ξεπεσμός.

«Καλά, δεν εννοούσα...»

Ν' αλλάξει κουβέντα. Τώρα. Μη συνεχίσει, γιατί θα ξεράσει. Κι άντε να βρει άλλον να την κατεβάσει στο κέντρο.

«Και δε μου λες, ρε Χάρη. Τι λένε ότι θα γίνει τώρα;»

«Μπα, αποφάσισες να ενδιαφερθείς; Ανησύχησες;»

Κοίτα πώς άλλαξε το ύφος του τώρα που νομίζει ότι τον έχει ανάγκη! Να του χιμήξει, να τον κάνει χίλια κομμάτια. Να του βγάλει και τα κωλομάτια, που τη γδύνουν κανονικά.

«Χέστηκα! Από περιέργεια ρωτάω».

«Παραδέξου ότι ανησύχησες, και θα σου πω».

«Ναι, ρε συ, ανησύχησα. Ικανοποιήθηκες τώρα; Λέγε!»

«Άλλοι λένε ότι θα γίνει πόλεμος, άλλοι χούντα, άλλοι ότι θα δουλεύουμε χωρίς να πληρωνόμαστε... Τέτοια».

«Και γιατί να δουλεύουμε χωρίς να πληρωνόμαστε;»

«Πού να σου εξηγώ τώρα...»

Ναι, καλά, ξέρει ο μεγάλος, αλλά εμείς είμαστε πολύ μικροί για να καταλάβουμε. Χέστηκε η Μάρθα για την εξήγησή του. Χέστηκε για όλες τις εξηγήσεις. Θα 'βρισκε έναν τρόπο να τη βγάλει καθαρή.

«Δηλαδή, ο καθένας κάνει ό,τι γουστάρει τώρα...»

«Μέχρι ν' αλλάξουν τα πράγματα».

«Τι να γίνει δηλαδή;»

«Να πάρει κάποιος την εξουσία και να επιβάλει την τάξη».

«Και ποιος θα είναι αυτός;»

«Στρατός... Πατριώτες πολιτικοί...»

«Α... Μια απ' τα ίδια δηλαδή».

«Γιατί; Ποιος άλλος λες εσύ;»

«Χέστηκα».

«Τι χέστηκες; Έτσι θες να μείνουμε;»

«Δε με νοιάζει, ρε φίλε. Και δεν ξέρω τι είναι το “έτσι” που λες. Όταν το μάθω, θα σου πω. Σύμφωνα;»

Επιτέλους, έβγαλε το σκασμό. Λούφαξε. Ουφ! Και πήρε και τα μάτια του από πάνω της. Ευτυχώς φτάνανε. Θα την έβρισκε, όμως, την Άλκηστη ή θα την είχε κάνει με τους

δικούς της; Μπα, αποκλείεται! Θα της το έλεγε. Αρκεί να μην την είχαν αναγκάσει...

«Άσε με εκεί, στο περίπτερο».

Μόνο που το περίπτερο δεν ήταν αυτό που γνώριζε μέχρι χτες η Μάρθα. Ήταν ένα ληλατημένο περίπτερο, ξεριζωμένο σχεδόν από τα θεμέλιά του, άδειο από την προαμία του, με τις τέντες του να ανεμίζουν κομματιασμένες στον καυτό αέρα. Στη βάση του κείτονταν δυο παιδικά παιχνίδια, τσαλαπατημένα κι αυτά. Δυο ρόδες. Η μία πορτοκαλιά κι η άλλη ροζ.

Δεν το περίμενε αυτό η Μάρθα. Άλλο να σ' τα λένε κι άλλο να τα βλέπεις. Σήκωσε τα μάτια κι είδε προς τη μεριά του Συντάγματος μαύρους καπνούς.

Χάρης (ύφος θριαμβευτικό, με ελαφριά δόση ειρωνείας – χέρι στο πόδι της): «Είδες που σ' τα 'λεγα; Μήπως άλλαξες γνώμη τώρα; Πάμε πίσω; Εγώ είμαι πρόθυμος για όλα».

Της ήρθε να τον χαστουκίσει. Αλλά και τα κατάλληλα λόγια χαστούκια είναι.

Και τότε έκανε το λάθος:

«Άκου, Χάρη. Εγώ σπίτι δεν έχω να μείνω, γιατί το έκαψα. Κι αν θέλεις κι εσύ να έχεις σπίτι, τρέχα πίσω πριν πάρει φωτιά και το δικό σου και μείνεις δίχως τα κουκλάκια σου. Πάρε λοιπόν το ξερό σου από το πόδι μου, γιατί εγώ τώρα φεύγω».

Άνοιγμα πόρτας. Σακίδιο στον ώμο. Ένα πόδι έξω. Στροφή σώματος. Πλησίασμα στον οδηγό. Λόγια σαν φτυσιές:

«Και κάτι άλλο... Μπορείς να δεις ελεύθερα τον κώλο μου έτσι όπως θα σκύψω για να βγω και να φαντασιωθείς ό,τι θέλεις. Αλλά να ξέρεις πως θα είναι η τελευταία φορά. Γεια!».

Και μ' αυτά, βγήκε έξω κι απομακρύνθηκε δίχως να γυρίσει πίσω.

Ναι, ο Χάρης κοίταξε τον κώλο της για μερικά δευτερόλεπτα σαν χαμένος και μετά, σαν να συνειδητοποίησε την αλήθεια των λόγων της Μάρθας για τη φωτιά, έκανε αναστροφή κι έφυγε σπινιάροντας για το αγαπημένο του σπίτι, το οποίο, όπως αποδείχτηκε, είχε ήδη παραδοθεί στις φλόγες.

Κι όταν κόπασε πια η φωτιά, που κατάκαψε όλο σχεδόν το ειδυλλιακό προάστιο, ο Χάρης ορκίστηκε ότι θα γυρνούσε τη γη ανάποδα για να ξαναδεί τη Μάρθα. Όχι όμως για να αγγίξει το κορμί της γυμνό και να το χαϊδέψει, όπως έβλεπε μέχρι τότε στα ξαναμμένα του όνειρα. Όχι! Τα όνειρά του ήταν πια ανατριχιαστικά – όνειρα ταπείνωσης και εκδικητικής μανίας. Αρκεί να έβρισκε τη Μάρθα.

Ύαινες

Φίλιππος Μανδηλαράς

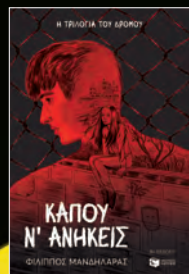
Σε μια Ελλάδα που χρεοκοπεί και εγκαταλείπεται κακήν κακώς από τους κρατούντες, ένα κορίτσι βάζει φωτιά στο σπίτι του και βγαίνει μόνο στους δρόμους μιας Αθήνας που κατοικείται πλέον από αδηφάγους λύκους, πανούργες ύαινες και αγανακτισμένους ιδεαλιστές. Μέσα σ' αυτό το κολασμένο σκηνικό, το κορίτσι μαθαίνει να επιβιώνει ανακαλύπτοντας, παράλληλα, τη δύναμη του φύλου του.

Μια σκληρή διαδρομή σε μια πόλη εγκαταλειμμένη στα ένστικτα των κατοίκων της, που καταλήγει σε έναν ύμνο του girl power.

ΕΙΚΑΣΤΙΚΟ ΕΞΩΦΥΛΛΟΥ: Βίλλυ Καραμπατζιά

Διαβάστε επίσης:

Ενηλικίωση,
οικονομική κρίση,
Ελλάδα, βία

ISBN 978-960-16-4071-6

9 789601 640716

Βοηθ. κωδ. μπχ/ans 08071

13+